

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 484/2023-30

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpených JUDr. Mariánom Bacákom, advokátom, Komenského 2663/13, Snina, proti rozsudku Okresného súdu Humenné č. k. 7Cb/40/2019 z 19. februára 2020, rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 2Cob/20/2020 z 11. mája 2021 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1Obdo/12/2022 z 22. marca 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 4. júla 2023 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhujú napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť na nové konanie a rozhodnutie.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh vyžiadaných ústavným súdom vyplýva, že sťažovatelia boli v právnom postavení žalobcov v konaní o zaplatenie sumy 144 588,84 eur s príslušenstvom z titulu nároku sťažovateľov ako minoritných akcionárov na náhradu škody podľa § 757 a § 373 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov voči žalovanej spoločnosti spôsobenej neplatným uznesením valného zhromaždenia žalovaného v časti o rozdelení zisku.

2.1. Dňa 30. júna 2015 sa konalo riadne valné zhromaždenie žalovaného a uznesením č. 3/2015 schválilo riadnu účtovnú závierku a rozdelenie zisku za rok 2014 tak, že zisk spoločnosti po zdanení vo výške 313 112 eur sa použije na úhradu strát za minulé roky. O neplatnosti uznesenia č. 3/2015

schváleného na riadnom valnom zhromaždení žalovaného v časti o rozdelení zisku za rok 2014 právoplatne rozhodol okresný súd v konaní vedenom pod č. k. 7Cb/25/2016 z 2. augusta 2018.

3. Okresný súd Humenné (ďalej len „okresný súd“) napadnutým rozsudkom zamietol žalobu sťažovateľov v celom rozsahu a žalovanému vo vzťahu k sťažovateľom priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu. Na odvolanie sťažovateľov Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) napadnutým rozsudkom rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) potvrdil, a zároveň priznal žalovanému proti sťažovateľom nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

3.1. Konajúce súdy pri právnom posúdení nárokov sťažovateľov vychádzali z § 179 ods. 4 Obchodného zákonníka. Tým, že neboli splnené podmienky na rozdelenie čistého zisku žalovaného za rok z dôvodu existencie zákonnej prekážky upravenej v § 179 ods. 4 Obchodného zákonníka, sťažovatelia nemohli očakávať vyplatenie dividend z čistého zisku vyplývajúceho z účtovnej závierky za rok 2014.

4. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podali žalobcovia dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovali z § 420 písm. f) CSP. Po podrobnom opise dovolacích námietok v naratívnej časti napadnutého uznesenia Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) konštatoval, že pod dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) CSP možno subsumovať všetky námietky sťažovateľov uvedené v dovolaní, a po postupnom vysporiadaní sa s nimi odmietol dovolanie ako procesne neprípustné napadnutým uznesením podľa § 447 písm. c) CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľov

5. V podstatnej časti ústavnej sťažnosti sťažovatelia prezentujú svoju argumentáciu o nesprávnom procesnom postupe súdu prvej inštancie a svoju pozornosť sústreďujú najmä na fázu predbežného prejednávania sporu. Namietajú, že pri predbežnom prerokovaní veci okresný súd nepovažoval za relevantné tvrdenie, v zmysle ktorého by údaje z účtovnej závierky žalovaného za rok 2014 opodstatňovali aplikáciu § 179 ods. 4 Obchodného zákonníka. Sú však po záverečnej reči žalovaného, v ktorej na uvedenú skutočnosť poukázal, resp. v ktorej predniesol nové prostriedky procesnej obrany, aplikoval na ich právnu vec § 179 ods. 4 Obchodného zákonníka. Sťažovatelia tak tvrdia, že v súd v zamietavom rozhodnutí vychádzal výlučne zo záverečnej reči žalovaného, čím založil svoje rozhodnutie na skutkovom základe, ku ktorému sa nemohli vyjadriť či navrhnúť vykonanie dôkazov. Pri tomto tvrdení zvýraznili princíp tzv. „predbežného právneho posúdenia veci“, ktorým je príležitosť strán sporu predstaviť vlastné argumenty týkajúce sa právneho posúdenia veci, a súčasne princíp rovnosti strán v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva.

6. Krajskému súdu a najvyššiemu súdu vytýkajú, že aj napriek ich námietkam nevidel prekvapivé rozhodnutie ani procesné pochybenie súdu prvej inštancie, a to bez riadneho, dostatočného a presvedčivého zdôvodnenia. Obdobne namietajú, že sa tieto súdy nevysporiadali argumentačne presvedčivým spôsobom s právne relevantnými skutočnosťami uvádzanými sťažovateľmi, ktoré mali vplyv na posúdenie okolností pravdivosti a správnosti v záverečnej reči žalovaným predloženou účtovnej závierky za rok 2014. Na podklade nimi tvrdených (konkrétnych) skutočností naznačujú možné podozrenie, že žalovaný mohol porušením zákona a účtovnými operáciami

či transferovými platbami vždy dosahovať vlastné imanie nižšie, ako bola výška základného imania spolu s rezervným fondom, aby zabránil vyplácaniu dividend pre minoritných akcionárov. Dodávajú, že minoritní akcionári sa nikdy od roku 2004 nepodieľali na zisku spoločnosti. Za ústavne neudržateľnú a absolútne arbitrárnu (nesplňajúcu kritériá určené v judikatúre ústavného súdu) považujú úvahu odvolacieho súdu a dovolacieho súdu, ako aj odklon od právnych záverov rozhodnutia najvyššieho súdu (rozhodnutie č. 89 Zbierka stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 9/2018) v namietanej otázke (ne)prihliadania na úkony vykonané žalovaným v konaní z dôvodu, že za žalovaného konajú členovia predstavenstva, ktorým skončilo funkčné obdobie.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy) napadnutými rozhodnutiami všeobecných súdov so záverom o nevyhovení uplatnených nárokov sťažovateľov, ktorým sťažovatelia vytýkajú nesprávny procesný postup vo forme nemožnosti vyjadriť sa k novým skutkovým tvrdeniam protistrany, nedostatočné vysporiadanie sa s významnými námietkami pre rozhodnutie vo veci samej, ako aj arbitrárnosť.

III.1. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy) napadnutým rozsudkom okresného súdu a napadnutým rozsudkom krajského súdu:

8. Ústavný súd v úvode poukazuje na to, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za dodržiavanie základných práv a slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje, preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (porov. I. ÚS 9/00, II. ÚS 592/2013, III. ÚS 375/2010, IV. ÚS 26/04).

9. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (porov. I. ÚS 22/03, II. ÚS 349/08, II. ÚS 421/2013, III. ÚS 152/03, IV. ÚS 177/05). Za situácie, ak právny poriadok pripúšťa iné možnosti nápravy uplatnením riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov podľa Civilného sporového poriadku, nemožno sa domáhať ochrany svojich práv v konaní pred ústavným súdom.

10. Proti napadnutému rozsudku okresného súdu bol prípustný riadny opravný prostriedok – odvolanie, ktoré sťažovatelia využili a o ktorom krajský súd aj rozhodol napadnutým rozsudkom. Právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľov podľa ústavy a dohovoru mal teda krajský súd v rámci odvolacieho konania. Preto právomoc krajského súdu predchádza právomoci ústavného súdu. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu bol prípustný aj mimoriadny opravný prostriedok, a to dovolanie, ktoré sťažovatelia tiež využili [podľa § 420 písm. f) CSP], ktoré najvyšší súd preskúmal a rozhodol tak, že dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

11. Meritórne preskúmanie ústavnej sťažnosti sťažovateľa ústavným súdom v situácii, keď využil právny prostriedok ochrany svojich základných práv v rozsahu, ktorý mu zákon účinne poskytoval, teda podaním dovolania, o ktorom najvyšší súd rozhodol, by bolo porušením princípu subsidiarity ako kompetenčného princípu vymedzujúceho vzťah medzi ústavným súdom a sústavou všeobecných súdov, na ktorom je založené rozhodovanie o ústavných sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. I. ÚS 728/2016).

12. Ústavný súd zdôrazňuje, že právomoc najvyššieho súdu poskytnúť ochranu označeným právam podľa ústavy a dohovoru predchádza oprávneniam ústavného súdu, a to vzhľadom na princíp subsidiarity v čl. 127 ústavy. Preto pokiaľ rozhodnutie odvolacieho súdu v podstatných bodoch nespĺňa požiadavky vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, zodpovedá táto okolnosť dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP a skutočnosť, že sťažovatelia túto možnosť využili, zakladá dôvod aj na odmietnutie tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu nedostatku právomoci.

III.2. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy) napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

13. Po opise skutkového a právneho stavu tejto veci vyplýva, že sťažovatelia sa domáhali náhrady škody podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka. Konajúce súdy rozhodli v ich neprospech zamietnutím ich žaloby na prvom stupni, následne potvrdením zamietavého výroku v konaní pred odvolacím súdom a napokon odmietnutím ich dovolania z procesných dôvodov. Dôvod spočíval v zistení, že v predmetom prípade neboli splnené podmienky na rozdelenie čistého zisku žalovaného za rok 2014 z dôvodu existencie zákonnej prekážky upravenej v § 179 ods. 4 Obchodného zákonníka. Zo sťažostnej argumentácie vyplýva, že sťažovatelia namietajú aplikáciu tohto ustanovenia, ktorej predchádzalo také procesné pochybenie súdu prvého stupňa popísané v bode 5 tohto uznesenia (potvrdeného odvolacím súdom a dovolacím súdom bez riadneho odôvodnenia), ktoré má (popri ďalších námietkach atakujúcich nedostatočného odôvodnenie a arbitrárnosť napadnutých rozhodnutí, pozn.) potenciál aktivovať kasačnú právomoc ústavného súdu. Kľúčová sťažostná argumentácia tak predstavuje námietku zjavnej neodôvodnenosti a arbitrárnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania.

14. Z hľadiska ústavného posúdenia treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať prípustnosť dovolania. V prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nezasahuje do ochrany základných práv a slobôd. Z ústavného hľadiska je podmienkou, aby takáto interpretácia nebola svojvoľná, ale ani formalistická a aby bola čo najústálenejšia, a teda súladná s právom na súdnu ochranu (II. ÚS 398/08, II. ÚS 65/2010). Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie príslušných zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

15. Úlohou ústavného súdu v rámci rozhodovania o príslušnej časti ústavnej sťažnosti je tak posúdenie, či kvalita odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyhovuje ústavnoprávnym požiadavkám vyplývajúcim z jeho judikatúry, konkrétne v tom, či napadnuté súdne rozhodnutie reagovalo na podstatné a relevantné argumenty sťažovateľov a či im dalo jasnú odpoveď na riešenie konkrétneho právneho problému (m. m. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/00, III. ÚS 200/09). V opačnom prípade (s osobitným ohľadom na zásadné ľudsko-právne východisko pri aplikácii procesných zásad spravodlivého procesu) bude zjavne neodôvodnené konanie, rozhodovanie či postup všeobecného súdu podrobené kritike spojenej s vyhovením ústavnej sťažnosti (m. m. III. ÚS 549/2021).

16. Vo vzťahu ku kľúčovej sťažnostnej námietke týkajúcej sa neposkytnutia riadnej odpovede na dovolacie námietky najvyšším súdom [pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP], ústavný súd zdôrazňuje, že ak sa najvyšší súd stotožní s odôvodnením dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu a poukáže naň, uvedený postup nepredstavuje porušenie práva na spravodlivé súdne konanie, ak dovolací súd vo väzbe na dovolacie námietky konkrétne uvedie, kde sú dôvody na konečné rozhodnutie odvolacieho súdu, pričom tieto musia byť právne a logicky konzistentné, tieto dôvody z pozície dovolacieho súdu vyhodnotí a následne vysvetlí, prečo považuje odvolacie rozhodnutie za postačujúce (m. m. II. ÚS 482/2021, I. ÚS 261/2023).

17. Ústavný súd tak podrobil ústavnoprávnemu prieskumu odôvodnenie dovolacieho súdu, v ktorej na podklade dovolacích námietok (zásadne totožných so sťažnostnými námietkami, pozn.) hodnotil, či konanie pred odvolacím súdom bolo postihnuté vadou vyplývajúcou z 420 písm. f) CSP.

17.1. K dovolacej námietke nesprávneho procesného postupu pripustenia prednesu nových prostriedkov procesnej obrany v záverečnej reči protistrany a prihliadnutie naň v rozsudku najvyšší súd, poukazujúc na a stotožňujúc sa s odôvodnením odvolacieho súdu (bod 47 a nasl. rozsudku krajského súdu), tieto námietky ústavne udržateľným spôsobom vyhodnotil a vysvetlil, prečo sa s dôvodmi a závermi odvolacieho súdu stotožnil (body 50 a 51 napadnutého uznesenia najvyššieho súdu). Táto argumentácia najvyššieho súdu odobrujúca procesný postup odvolacieho súdu nepredstavuje vybočenie z ústavnoprávneho rámca pri hodnotení podmienok dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, o to viac, ak už rozsudok krajského súdu precízne, podrobne, rozsiahlo a správne vysvetlil, prečo nemal prednes žalovaného v záverečnej reči s poukazom na § 179 ods. 4 Obchodného zákonníka vplyv na zistený skutkový stav.

17.2. Obdobnou ústavne udržateľnou metodikou stotožnenia sa s argumentáciou odvolacieho súdu za súčasného uvedenia (právne a logicky konzistentných) dôvodov konečného rozhodnutia odvolacieho súdu pri ich „dovysvetlení“ postupoval najvyšší súd aj v nadväznosti na ďalšie dovolacie námietky, ktoré vyhodnotil ako neopodstatnené (body 54 až 57 napadnutého uznesenia najvyššieho súdu). Aj v tomto prípade platí, že ani táto argumentácia najvyššieho súdu nevykazuje žiadne znaky či už arbitrárneho alebo či zjavne neodôvodneného prístupu k hodnoteniu podmienok dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

18. K namietanej arbitrárnosti úvah v súvislosti s námietkou sťažovateľov neprihliadania na úkony vykonané žalovaným (v bode 6 posledná veta tohto uznesenia, pozn.) ústavný súd po podrobnom oboznámení sa s dovolaním podaným sťažovateľmi (ktoré si v rámci súčinnosti podľa § 60 ods. 2 ústavného súdu vyžiadali od okresného súdu, pozn.) konštatuje, že táto námietka v dovolaní absentuje, a preto nemohla byť ani predmetom úvah dovolacieho súdu. V dôsledku identifikovanej

skutočnosti sťažovateľa nespĺnili kritérium materiálnej subsidiarity, ktoré neumožňuje šetriť si argumenty, o ktorých vedel a ktoré sa dali uplatniť ešte pred konaním na ústavnom súde (m. m. II. ÚS 191/2015, II. ÚS 484/2018, II. ÚS 71/2021). Inými slovami, sťažovateľ môže v ústavnej sťažnosti argumentovať len tým, čím argumentoval pred všeobecnými súdmi.

18.1. Aj napriek uvedenému, v záujme materiálnej ochrany práv sťažovateľov sa ústavný súd nad rámec a vo väzbe na túto sťažnostnú argumentáciu oboznámil s relevantnou časťou odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu (body 60 až 67), v ktorom sa vyjadril k (ne)možnosti prihladania na úkony vykonané žalovaným v konaní z dôvodu, že za žalovaného konajú členovia predstavenstva, ktorým skončilo funkčné obdobie. Ústavný súd nezistil, že by skutkové zistenia súdu (posudzujúc stav vedený v obchodnom registri v súlade s princípom materiálnej publicity podľa § 27 ods. 3 Obchodného zákonníka s poukazom na stav do 10. februára 2021) spolu s právnym posúdením posudzovanej odvolacej námietky ako nedôvodnej pri súčasnom zdôraznení materiálneho nazerania na spravodlivé súdne konanie boli prejavom svojvôle alebo extrémne nespravodlivé, prípadne popierajúce základný účel a význam posudzovaných právnych predpisov (v tomto prípade Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka a Civilného sporového poriadku).

19. Napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu, ako aj tomuto rozhodnutiu predchádzajúce rozhodnutia nižších súdov nie sú výsledkom zjavne neodôvodneného alebo arbitrárneho procesného postupu, ale nevyhnutným následkom aplikácie kogentnej úpravy obsiahnutej v § 179 Obchodného zákonníka s rešpektovaním základnej tézy, v zmysle ktorej akcionár nemá právo na vyplatenie dividendy automaticky len na základe dosiahnutia zisku. Právo akcionára podieľať sa na zisku je obmedzené práve posudzovaným ustanovením Obchodného zákonníka a určiť ho možno len zákonným spôsobom. Záver o odmietnutí dovolania v tejto súvislosti preto nemožno považovať za rozporný s namietanými základnými právami podľa ústavy a dohovoru. Ustanovenie § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde dáva v záujme racionality a efektivity konania ústavnému súdu právomoc posúdiť prijateľnosť návrhu pred tým, než dospeje k záveru, že o návrhu rozhodne meritórne nálezom. Za zjavne neopodstatnenú považuje ústavný súd takú sťažnosť, keď uplatnené námietky nie sú spôsobilé spochybniť ústavnosť napadnutých rozhodnutí. Tak je to aj v tomto prípade. Preto ústavný súd sťažnosť v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol.

20. Pokiaľ ide o namietaný čl. 1 ods. 1 ústavy, tento má charakter všeobecného ústavného princípu, ktorý sú povinné rešpektovať všetky orgány verejnej moci pri výklade a uplatňovaní ústavy, a primárne neformulujú základné právo ani slobodu fyzickej osoby alebo právnickej osoby. Keďže ústavný súd v konaní podľa čl. 127 ústavy rozhoduje o porušení konkrétnych individuálnych základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd, z uvedeného dôvodu neexistuje priama príčinná súvislosť medzi námietkami sťažovateľov a už označeným referenčným článkom ústavy. Preto ústavný súd odmietol túto časť ústavnej sťažnosti s poukazom na § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

21. Nad rámec už uvedeného ústavný súd uvádza, že sťažovatelia k ústavnej sťažnosti nepriložili v zmysle § 123 ods. 3 zákona o ústavnom súde kópie právoplatných rozhodnutí, ktorých preskúmaní sa v tomto konaní domáhali. Tieto podklady spolu s dovolaním sťažovateľov si v rámci súčinnosti podľa § 60 ods. 2 zákona vyžiadali od okresného súdu. V záujme hospodárnosti konania sťažovateľov na odstránenie tohto nedostatku nevyzýval, keďže

už pri predbežnom prerokovaní došlo k odmietnutiu ich sťažnosti. Nakoniec považuje za potrebné dať do pozornosti, že sťažovateľ v 1. rade podal ústavnú sťažnosť pod svojím obchodným menom s označením svojho identifikačného čísla organizácie. Podľa § 39 zákona o ústavnom súde fyzickú osobu podnikateľa treba označiť rovnako ako fyzickú osobu bez ohľadu na to, či vystupuje ako podnikateľ alebo nie, pretože v zmysle § 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 133 CSP zákon už nerozlišuje medzi fyzickou osobou – podnikateľom a fyzickou osobou – nepodnikateľom (bližšie k tomu *Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol.* Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2022. s. 533.), za sťažovateľa v 1. rade v danej veci podľa zákona o ústavnom súde treba považovať [REDACTED] ako fyzickú osobu bez ohľadu na to, ako bol v podaní označený.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. septembra 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu